

(1929 – 2005)

ŞABAN AKDAĞ

T AKVİMLER 1929 yılını gösterirken, Isparta'nın Bozanönü köyünde dünyaya geldi (Vahşi) Şaban Ağabey. 1958 senesinde Üstad Bediüzzaman hazretlerinin yakın hizmetlerini gören ağabeylerin tamamı Ankara'da hapisaneye girince, Şaban Ağabey o sırada Isparta'da bulunan Hz. Üstad'ın yanında bir müddet hizmet etmiştir. Daha evvelden de Hüsrev Altınbaşak ağabeyin hizmetinde bulunuyor Şaban Ağabey.

Vahşi Şaban Ağabey, en çok hatıralarını dinlediğimiz ağabeylerin başlarında gelir. Bir hitabet ve belâgat ustası olan ağabeyimizin kendine has nükteli, mizahî bir üslûbu vardır. Dinleyenleri güldürerek düşündürür. O muhteşem üslûbunu yazıyla canlandırmak elbette mümkün olamadı.

Şaban Akdağ, şehir şehir dolaşarak, aziz Üstad'la yaşadıklarını binlerce nur talebesine anlattı. Said Nursi'nin bir gününü, günlük yaşantısının ipuçlarını verdi bizlere. Yemesini, içmesini, günlük meşguliyetini en safi, en sade bir dille Vahşi Şaban ağabeyden dinledik. Onu dinleyenlerin, Üstad Bediüzzaman'ı tekrar keşfettiğini ve bağlılıklarının, hayranlıklarının arttığını düşünüyorum.

Hz. Üstad'ın kendisine "Vahşi" lakabını niçin ve nasıl verdiğinin hikâyesini de anlattı Şaban Ağabey. Tabii yine o kendisine has nükteli üslubuyla... Şaban Ağabeyin hatıratı çok önemli ve çok kıymetli... Şaban Akdağ, 12 Mayıs 2005 tarihinde kendi köyü Bozanönü'nde ahiret âlemine irtihal eylemiştir.

Kaydettiğimiz hatıraları şöyle:

ÜSTAD: GEL BURADA HİZMET ET

"Hüsrev ağabeyin hizmetlerini görüyorum. Bir gün yine hizmet için Üstad'ın yanına geldim. 1958'de... Üstad sordu: 'Şaban senin işin vardır?' 'Ben Hüsrev ağabeyin işlerini yapıyorum Üstad'ım' dedim. 'Git Hüsrev'e söyle, burada kimse kalmadı, gel sen burada hizmet et' dedi. 'Olur Üstad'ım' dedim.

"Gittim Hüsrev ağabeye: 'Ağabey! Üstad'ın yanında kimse kalmamış, gel sen burada hizmet et, diyor Üstad' dedim. 'Git git, kimse kalmamış' dedi. Üstad'ın bir kendisi var, bir de şoförü Mahmut (Çalışkan) var yanında. Diğer bütün ağabeyler Ankara'da hapisanede...

"Şaban, sen kulunç kırmasını bilir misin?"

"Geldim, şoförle (Mahmut Çalışkan) beraber odasına girdik. 'Şaban, sen kulunç kırmasını bilir misin?' dedi. 'Bilirim Üstad'ım' dedim. Ben de zannediyorum ki, şöyle odun gibi bir şey kırılacak. Kulunç nedir bilmiyorum! Daha askerden yeni gelmişim; hani sert bir şeyse, kuvvetliyim ya, kırarım dedim... 'Peki, Şaban kalın, sen git' dedi şoföre.

"Kardeşim Şaban, benim kulunçlarım ağrıyor, sen onları sık' dedi. Cenab-ı Hak lütuf ve ihsanı ile beni mahcup etmedi. Elimi bir soktum, organ gibi elime geliverdi. Herhalde bunlardır galiba diye düşündüm. 'Bunlar mı?' diye de soramıyorum. Bir tarafı sıktım, 'Bu tarafı da sık' dedi, orayı da sıktım, 'Tamam, git!' dedi. Ertesi gün geldim, yine aynı vazife. İki gün, üç gün... derken artık tapusunu aldık, öğrendik!

ÜSTAD ÖYLE DAKİK Kİ..

"Bir kuşluk vakti zil çaldı, vardım. 'Şaban, sen Sidre'yi biliyor musun?' dedi. 'Biliyorum Üstad'ım.' 'Bana su getirir misin oradan?' 'Getiriririm Üstad'ım' dedim. Sidre, suyu meşhur bir dağ, Üstad'ın suyu oradan gelirdi. Bir tane kiloluk termosu, bir de testisi var; aldım onları yürüdüm.

"Orası yokmuş olduğundan terledim tabii. Dedim:

“Gelmişken biraz su içeyim, şuraya uzanayım biraz.’ Oraya oturdum, içtim, yattım... Bilmiyorum ki Bedi-üzzaman’a hizmet nasıl olur! Ben köyden gelmişim... Yavaş yavaş toplandım, yola koyuldum. Bir saat 20 dakika olmuş. Bayram Yüksel kardeş bir saatte gelmiş.

“Döndüm, geldim. Baktım Üstad merdivenin başına dinelmiş, bekliyor... Kapıyı açtım. ‘Nerde kaldın keçeli? Kimle konuştun orada? Çobanlarla mı konuştun, kadınlarla mı konuştun? Bayram bir saatte gider gelirdi. Bir saat 20 dakikayı geçiyor. Anlaşıldı, sen bu işi yapamayacaksın!’ dedi. Baktım dosya dolmuş, tam yanına vardım, ‘Niye geç kaldın?’ dedi. ‘Üstad’ım terledim, biraz orada oturdum, ondan geç kaldım’ dedim. ‘Anlaşılan sen bu işi yapamayacaksın!’ dedi. ‘Peki’ dedim. Pek gönlüm de yok ya, o zaman bilmiyoruz ki hikmetini...

“Ama o zaman ‘Abdurrahman Çelebi’yiz koyunun olmadığı yerde... Hiç kimse yok, bir şoförü var (Mahmut Çalışkan). ‘Ihh!’ deyiversen uçacak, zayıf bir şey. Nasıl direksiyonu çeviriyordu o taksinin, bilmiyorum. Küçük Ali ağabeyle Mustafa Ezener var, ikisi de ihtiyar. Biz varız bir tek genç. Onlara su getiriver, diyemeyecek.

“Üstad: ‘Şaban, benim suyum bitmiş!’ dedi. ‘Doldurayım, geleyim Üstad’ım’ dedim. Artık fırçayı yedik ya, biraz da akıl fakirliği var, artık dere tepe düz gidiyoruz... Virajlar dümdüz asfalt oldu. Neyse vardım geldim, beni görünce hemen saate baktı, ‘Fesühhanallah daha 10 dakika var’ dedi. Ben giderken yine saate bakmış. Öyle dakikti ki, birinin yanında eğlenirsen zehir bile atabilir, azamî tedbir içinde diyor ya... ‘Hiç eğlenmedim Üstad’ım’ dedim. ‘Taamm! Şaban’ımdan başkasına doldurtmam gayrı’ dedi. Adam kıtlığında adam yerine geçtik. Gün aşırı gidiyordum suya...

ÜSTAD EN AĞIR VAZİYETLERDE BİLE LATİFE EDEBİLİYOR

“Yine bir gün sudan geldim, kapıyı açtım. ‘Fesühhanallah!’ dedi. Bu kelimeyi çok kullanırdı Üstad. ‘Fesühhanallah! Ben seni köyüne kaçmıştır diyordum Şaban’ dedi. ‘Neden Üstad’ım?’ dedim. ‘Senin haberin yok!’ ‘Ben sudan geliyorum Üstad’ım’ dedim. ‘Bu edepsiz herifler taharrî ettiler, kitaplarımızı aldılar’ dedi. ‘Eğer benim Şaban duyduysa kaçmıştır, dedim ben’ dedi. ‘Üstad’ım, kaçır mıyım! Kaçmam’ dedim. ‘Kaçmaz, kaçmaz; kahramandır bu, kaçmaz’ dedi. Lâtime ediyor tabi. ‘Sana dokunmuyor mu bu edepsiz herifler?’ dedi.

“Üç tane polis bekliyor, bir de cip... Biri gelip kapının düğmesine dokunuverdi mi: ‘Gel bakalım karakola!’ İtirazsız götürüyorlar. Üstad bunu bildiği için soruyor: ‘Sana dokunmuyor mu bu edepsiz herifler?’ Dedim: ‘Üstad’ım, ben tomofilin girip çıktığı yer var ya, oradan girip çıkıyorum.’ Üstad otomobile ‘tomofil’ derdi. ‘Divane herifler, masumların canını yakıyorlar! Gidip seni şikâyet edeceğim, en çok bana hizmet eden bu diyeceğim’ dedi. Üstad lâtime ediyor.

“Günde üç-beş sefer çıktığım oluyordu. Bir sefer bile bana, ‘Kimsin, necisin?’ diyen olmadı. Akıl fakirliğinden mi nedir, bunlar beni alıp götürcekler diye aklıma bile gelmiyordu. Daha jetonum yeni düşüyor, vallahi inayet altındaymışız! Bir sefer bile sormadılar bana. Hani ortada başka ev olsa derler, o eve giriyor.

HER İKİ AYAK BAŞPARMAKLARI YANINDAKİLERLE BİTİŞİKTİ

“Akşamdan sonra devamlı beni çağırıyordu. Zübeyir Ağabey yapıyormuş benim yaptıklarımı. (Zübeyir ağabeyler o sırada Ankara Hapishanesi’nde) Üstad erkenden kalkar, abdestini alır, en son suyunu ‘Senin nasibin’ der, atardı üstümüze... Kolu ağrıdı mı şöyle kolunu uzatıyordu. Masaj anında bile devamlı okurdu, hiç boş durmazdı. Eğer öbür eli ağrırsa şöyle dönüyor, o elini omzuma koyuyordu. Mesela dizi ağrıyorsa dizini omzuma koyuyordu, orayı masaj yapıyordum. Üstad’ın her iki ayak başparmakları yanındakilerle bitişikti, yapıştı.

ÜSTAD, ‘YEDİ GÖRÜNMEK’ İÇİN YİYORDU

“Bir gün: ‘Şaban sen yemek yapmasını bilir misin?’ dedi. Bilmiyorum, diyemiyorum. ‘Bilirim Üstad’ım’ dedim. Ben de odaya gideceğim de orada pişireceğim zannediyorum. Meğer gözünün önünde pişirttiyormuş. Neyse sefertası var, içine biraz su kattım.

“Üstad elinde kitap okuyor... ‘Yağ şu kadar yeter mi Üstad’ım?’ dedim. Bir çay kaşığı kadar... ‘Yeter’ manasında bakmadan başımı salladı. ‘Tuz ne kadar katacağız Üstad’ım?’ dedim, ‘Git keçeli! Sen beni konuşturuyorsun!’ diye bağırırdı. Eh, bıraktım gittim.

“Şoför Mahmut’a (Çalışkan) ‘Mahmut, Üstad beni kovdu!’ dedim. ‘Neden?’ ‘Yağı şu kadar mı katayım?’ dedim, kafasıyla ‘Tamam’ dedi. ‘Tuzu ne kadar katacağım?’ dedim, ‘Git keçeli, sen beni konuşturuyorsun!’ dedi. Yani Allah bize merhamet etsin, yağı şu kadar kat, tuzu şu kadar kat, onun için malayani imiş ki tek kelime konuşmuyor. Allah bize merhamet etsin! Ya okuyacak, ya dinleyecek, ya uyuyacak. Bir şahsın arkasından önünden konuşmak, gyibet etmek... Tek kelime yok...

Vahşi Şaban Ağabey, Ömer Özcan İZMİR 1993

“Mahmut: ‘Git Üstad’ı konuşurma. Şu elin tuttuğu kadar tuz koyacaksın, bir tane yumurta kıracaksın, iki kaşık yoğurt katacağım, ekmeği doğrayacaksın...’ ‘Ne olacak o?’ dedim. ‘İşte Üstad’ın yediği o’ dedi. Zil çalmadan Üstad’ın yanına varmak mümkün değil. Mahmut: ‘Senin vazifen var, seslenmez Üstad’ dedi. Artık küsüz... Aynı onun dediği gibi yaptım, pencerenin önündeki tahtaya koydum, bıraktım gittim. O zaman buzdolabı yok. Beş dakika geçmeden zili çaldı, gittim. Dedi: ‘Yemeği koy.’ İşaret ediyor, o kadar... Koydum önüne... Bu yemeği üç öğün yedi...”

“Üç öğünden sonra, akşam biz hemen yemeğe otururken zili çaldı. Vardım. O sefertasıyla kapının arkasına dinelmiş, ‘Bu bana çok geldi, size teberrük ediyorum, fakat kabı lazım!’ dedi. İçimden, ‘Kabını da mı yiyeceğiz!’ dedim. Aldım götürdüm. Küçük Ali Ağabey vardı. Ona dedim: ‘Ali Ağabey Üstad bunu teberrük etti, fakat kabı lazımmış.’ ‘Getir, getir’ dedi. Bir açtım, neredeyse pişirdiğim gibi duruyor! Okkalıca üç kaşık alsan hepsi o kadar işte... Şu kadarlık şehriye çorbası ne olur? Yahu ‘hıh!’ diye koklasam gider! Çorbasından ne olur onun? (Şaban Ağabey üç parmağını birleştirerek, şehriye alır gibi gösteriyor.)

“Yani ‘yemedi’ demesinler diye veya ‘yedi görünmek’ için, sanki ikinci hayat tabakasında yaşamış Üstad... Pişirdiğimi ben biliyorum. İnanır mısınız, bir haftada yediğini ben bir öğünde yesem doymam! Mübalağa değil ha... Şu kadar francala alıyorduk ki (yarım el işareti) onun bütünü ben bir öğünde yiyordum, o bir hafta devam ediyordu. Buna yeme denmez ki...”

Bir gün eline bir fincan tereyağı almış: ‘Fesühbanallah! Bu sefer ben çok obur oldum, bu bir haftada bitiyor!’ dedi. Hâlbuki ben koklasam bir haftada bitiririm onu! Ben de karşısında oturuyorum... ‘Sana kaç hafta yeter Şaban?’ dedi. ‘Bilmiyorum Üstad’ım, kaç hafta yeter?’ dedim. Bana: ‘Benim Vahşim çok çalıştığı için çok yemesi lazım, ben tembelim de...’ diyordu.

ON İKİ SERÇE 12 TALEBESİNİN TAHLİYESİNİ HABER VERDİ

“Üstad bir kuşluk vakti yanımıza geldi, bizim yatakların üstüne oturdu: ‘Size müjdem var’ dedi. ‘Buyurun Üstad’ım’ dedik. ‘Fesühbanallah! bugün 12 tane serçe kuşu, pencerenin kıyasına geldiler, Ankara’daki kardeşlerimizin tahliyesini haber veriyorlar bana’ dedi. ‘İnşallah Üstad’ımız’ dedik. Meğer kerametini gösteriyormuş bize...”

“Beş dakika mı geçti, üç dakika mı geçti, bir telgraf: ‘Tahliye olduk, varıyoruz Üstad’ım!’ diye. Ankara’da hapishanede de 12 kişi vardı.

DERSANENİN BİR DAKİKA BOŞ KALMASI BANA DEHŞETLİ ELEM VERİR!

“Yine bir kuşluk vakti zil çaldı, vardım. ‘Ben Emirdağ’a gideceğim, tomofili hazırlayın’ dedi. ‘Peki Üstad’ım’ dedim. Gittim Mahmut’a: ‘Mahmut tomofili hazırla, Üstad Emirdağ’a gideceğim diyor’ dedim. Gittik yıkadık, yağladık. O zamanlar koca Isparta’da üç-dört tane araba var. ‘Hazır Üstad’ım tomofil’ dedim. Neyse donunu giydirdim, cübbesini giydirdim, taksiye oturttuk uğurladık. Biz bekçiyiz... Orada Mustafa Ezener Ağabey vardı. Ona: ‘Ağabey Üstad kaç günde gelir?’ dedim. Dedi: ‘Bugün gider, yarın orada kalır, yarından sonra gelir.’ ‘Ağabey, ben şöyle bir Bozanönü’ne gitsem olmaz mı?’ (Bozanönü, Şaban ağabeyin köyü) ‘Gidin, ben burayı idare ederim’ dedi. Ama o da gitmiş... Ben köyüme gittim, ertesi gün geri geldim. Bir baktım ki taksi var dışarıda! ‘Eyvah! Cinayet...’ Çıktım yukarıya: ‘Selâmün aleyküm!’ ‘Aleyküm selâm! Ne ağabey hasta mısın? Kabahatini biliyor musun?’ dedi Mahmut. ‘Yahu Mahmut, ne zaman geldiniz?’ ‘Biz o gün döndük’ dedi. ‘O kara yollarına vardık. Üstad dur dedi bana. Durdum... Orada namaz kıldı, evrat okumaya başladı. Bir sefer teklif ettim, ‘Üstad’ım geç kalıyoruz.’ ‘Otur’ dedi. Biraz sonra: ‘Öğlen namazını burada kılacağız’ dedi. Öğlen namazına kaldık mı, zaten gidemeyiz diye düşündüm. O zaman yollar tırtıklı ya... 20’yle, 30’la gidiyor. Şimdiki gibi asfalt yok. Neyse öğle namazını kıldık, Üstad: ‘Geri dönüyoruz’ dedi ve döndük’ dedi Mahmut...

“Mahmut anlatıyor: ‘Geldik baktık kapı kilitli.’ (o hafriyatı alınmış yer vardı, orası ahşap evdi) O evden çıktım... Adam, ‘Sen benim evime nasıl girersin!’ diye bağırı bağırı verdi. Açtım kapıları... O mahallenin de çoluk çocuğu, karısı kızı alışkın, açık bir yer bulsalar kırmadıkları yer kalmazdı. Taksinin her tarafını yıkıyor, yalıyorlardı.¹ Çocuklar kadınlar taksinin etrafında... Üstad çok sıkıldı’ dedi.

“Üstad beni kovar mı acaba?’ ‘Bilmiyorum gayrı’ dedi Mahmut. ‘Eyvah!’ Neyse öğleden sonra gittim, artık yüzüne bile bakamıyorum Üstad’ın. Ha şimdi kovacak, ha birazdan kovacak diye... Neyse öğlen bir şey demedi. İkindide vardık, ikindide de bir şey demedi. Dedim: ‘Herhalde yarın kovacak!’

“Akşam oldu, zil çaldı. ‘Mahmut sen git’ dedim. ‘Ağabey seni çağırıyor’ dedi. ‘Sen şimdi git öğren, nasıl olsa beni kovacak Üstad, sen git öğren’ dedim. Kapıyı açıyor, ‘Ne o?’ demiş. ‘Zil çaldı Üstad’ım.’ ‘Git Şaban’ı çağır’ demiş Üstad. Mahmut geldi: ‘Seni çağırıyor Üstad’ dedi. Eski vazifeye yine başladık fakat bazı lâtifeler yapıyordu, onlar biraz kesildi...

Üç-beş gün geçti, tam hatırlamıyorum, ders okuyorduk. ‘Durun’ dedi. ‘Kardeşlerim! Ben bu dersaneyi âlem-i İslâm dershanesi kabul etmişim. Buranın bir dakika boş kalması, bana dehşetli elem verir!’ dedi. Neyse Üstad gittikten sonra: ‘Ağabey, Üstad ne demek istedi?’ dedim. ‘Anlamadın mı keçeli! Biz dershaneyi boş bırakınca hissedip dönmüş, gelmiş’ dedi. ‘Kovmayacak mı ağabey beni, sen ona bak!’ dedim. ‘Kovacak olsa şimdiye kadar kovardı!’ dedi.

“Meğerse Üstad zerre kadar şahsî kusurlara bakmıyormuş, hizmetine bakıyormuş, biz bilmiyorduk bunu...

ÜSTAD, İNSANLARIN ŞAHSÎ KUSURLARA BAKMAZDI

“Rahmetli Boyacı Rüştü (Çakın) diye bir kardeşimiz, o zaman Paşaköşk’te hizmet ediyormuş. Üstad değil de kendisi anlatıyor: ‘O zamanlar ben fötr şapka giyiyordum. Bir taraftan da Üstad’ın yanına varıp hizmet ediyordum. Bir gün fotörü, silindiri çıkardım şapka (kasket) giydim. Üstad da bir taraftan geldi: Ben seni tanıyamadım sen kimsin? dedi bana. Rüştü’yüm, Rüştü’yüm efendim dedim. ‘Fesühbanallah! O şöyle bir şey giyiyordu’ dedi Üstad. (Şaban Ağabey eliyle başında daire çizerek fötr şapka işareti yaptı.) ‘Onu çıkarmış da bunu, köpeğini çıkarmış da eniğini giymiş’. Fakat sen neden silindir giyiyorsun, neden şapka giyiyorsun? diye tek kelime konuşmamış Üstad...

BANA NEDEN VAHŞİ DEDİ?

“Ben Üstad’ın kulunçlarını kırıyorum ya, bir gün vardım yanına hiç işaret etmiyor, evrat okuyor. Ben de ayakta dineliyorum... Durdu durdu, elindeki evradı koydu: ‘Benim bir Vahşi Şaban’ım olacak, nerede?’ dedi. ‘Buradayım Üstad’ım’ dedim. ‘Sen mi vahşi, ben mi vahşi, Şaban?’ dedi. ‘Ben vahşiyim Üstad’ım!’ dedim. ‘Eski Said daha vahşiydi’ dedi. Neyse vazifemizi yapıp çıktık. ‘Küçük Ali ağabeye, Üstad bana vahşi dedi, neden dedi acaba?’ dedim. ‘Lâtime etmiştir seninle’ dedi. Fakat ilk defa Hüsrev ağabeyi gördüm ya, ona inaniyorum. Bir hizmet vesilesiyle Hüsrev ağabeyin yanına gittim, dedim: ‘Ağabey Üstad bana vahşi dedi, acaba neden dedi?’ ‘Yok mühim değil, vahşi, bedevî diye Üstad lâtime eder’ dedi.

Orada da Savlı birisi varmış, gitmiş Sav’a... Demiş: ‘Üstad, Şaban’a Vahşi Şaban dedi.’ Artık oradan Alaşehir, Alaca derken tâ Almanya’ya kadar uzanmış bu iş! Tâ oradan adam mektup yazıyor; ‘Vahşi Şaban-Bozan-

¹ Şaban Ağabey aynı hatıraları 1 Temmuz 2001 tarihinde Çamlık’ta anlatırken Sungur Ağabey hemen sözünü kesip şöyle bir tashihatta bulundu:

“Şaban Ağabey, Allah razı olsun, kendine has üslûbuyla anlatıyor; ama Üstad’ımız, asla ve kat’a öyle yıkama yağlamalardan hoşlanmaz, rahatsız olurdu.” Ö. Özcan

önü Köyü' diye... Mektup geldi, akrabalarından muhtarın eline geçmiş. 'Dayı bir mektup var ama soyadı değişik. Vahşi Şaban yazıyor!' dedi. 'Getir, getir benim o' dedim. İşte Vahşi demesi böyle oldu...

KABUL ETTİĞİMİZ HEDİYELERİ BİZE YEDİRİYORDU, AMMA NASIL?

"Üstad azamî iktisat, azamî fedakârlık diyor ya... Tek bir kimsenin, tek bir minnetini almamış... Fakat buna rağmen ben, 'Bugün bir üzüm getireyim bakalım' dedim. Ufak bir sepet üzüm getirdim bağdan. Kapıyı açtım, 'ne o?' dedi Üstad. 'Üzüm, Üstad'ım' dedim. 'Bağımızdan mı getiriyorsun?' 'Bağımızdan getiriyorum Üstad'ım' dedim. 'Bir sefere mahsus, Şaban'dan olduğu için reddedemem' dedi. Bizim koltuklara karpuz sığmıyor artık, hediyemizi aldı ya...

"Koydu şöyle, Ceylan'ı çağırdı: 'Kaç kilo gelir bu üzüm?' 'Üç kilo gelir Üstad'ım.' 'Çarşıda kaç para?' 'İşte 15-20 kuruş eder Üstad'ım' dedi. Üstad tuttu bana bir lira verdi. Dedim: 'Üstad'ım, ben satmak için getirdim.' 'Yok! Keçeli, benim düsturumu bozamazsın!' dedi. Koltuklara şimdi kâğıt sığmıyordu artık... Öyle mahcup oldum, o sepeti kafama vursa ondan iyiydi. Aldık lirayı, çıktık dışarıya, dedim: 'Ceylan kardeş, ben buraya üzüm satmaya mı geldim yahu!' 'Ne oldu kardeşim, böyle peşin müşteriye buldun, daha ne istiyorsun!' diye latife etti.

"Üstad üzümleri birer birer ipe dizdiriyor, üzümler kuruyor çürüyor, ondan sonra da 'ders baklavası' diye bize veriyordu! Onu da gözünün önünde yedirtiyordu, zehir gibi de oluyordu... Karpuz kavun çürür, verir yedirirdi. Rahmetli Tahiri Ağabey, Üstad başka yere baktığı zaman koynuna koyuveriyormuş... 'Niye bize söylemedin ağabey?' dedim. 'Niye söyleyeyim, her şeyi biliyorsun da onu bilemedin mi?' dedi. Artık ben de koynuma koyuveriyordum. Hikmetini de bilmiyoruz ha... Kabul ettiğimiz hediyeleri böyle yedirerek, bize ders veriyordu..."

SEN HİLE YAPIYORSUN

"Rahmetli Ceylan Ağabey çok rahattı Üstad'a karşı. Ona seslenmezdi. Bir elması veya kurabiyesi vardı Üstad'ın, beyaz. Onlar sertleştiği zaman yiyemiyordu, 'ders baklavası' olarak bize dağıtıyordu. Mutlaka kur'a attrarak dağıtırdı. 'Söyle bakalım sen bir say!' İkinciye, üçüncüye söylettirir. Ceylan söyledi mi mutlaka kendine düşürttürür, nasıl hesap ediyorsa en iyisini o alırdı. Bir seferinde yine Ceylan: 'Ben söyleyeyim Üstad'ım' dedi. 'Yok, sen hile ediyorsun Kürt!' dedi. Ceylan, Kürdistan'da (Siirt) askerliğini yapmış da onun için Üstad ona 'Kürt' derdi. Neyse başka kardeş söylediği halde, yine Ceylan ağabeye düştü birincilik. Hemen getirdi tencereyi."

HİZMETTE MİNNET ALTINA GİRMEMEK

"İlk sefer gelip de, Üstad'ın yanına oturduğun zaman mutlaka Risale-i Nur'un okunmasını ve imanının kurtulmasını tavsiye ederdi, en evvel sözü budur. Ben ilk geldiğimde: 'Halin vaktin nasıl Şaban?' diye sormuştum. 'Çiftçiyim Üstad'ım' dedim. 'Yeteri kadar mülkünüz vardır?' 'Yetiyor Üstad'ım' dedim. 'Tam elhamdülillah.' Yani hizmette minnet altına girmemek, Allah için yapmaktır..."

RİSALE-İ NUR'UN KERAMETİ

"Bir gün Hüsrev Ağabey: 'Bugün mecbur Sav'a gideceksin Şaban!' dedi. 'Olur ağabey' dedim. Fakat ayaklarımda çarık ha var, ha yok... 'Sen bunlarla gidemezsin Şaban, benim potinler var askerlikten kalma, onları sana giydireyim öyle git' dedi. 'Olur ağabey' dedim. Potinler 40 numara, benim ayaklarım 43 numara. Bastır bakalım... Bastır, bastır, bastır... Hüsrev Ağabey: 'Biraz suyla yumuşatalım' dedi. Hiç 43 numaraya 40 numara girer mi? Zaten kapıdan çıkıncaya kadar bitti ayaklarım! Neyse verdi omzumza kitapları, yürüdük yayan... 'Yalnız çayda bacak kadar bile su varsa geçme Şaban geri gel, çünkü çok adam yedi o dere!' dedi.

"Bir dere gördüm, ıslanmadım herhalde ben... Tam aklım ermiyor! Ertesi gün Sav'dan döndüm, geldim. 'Nasıl oldu Şaban, o çaydan atlayabildin mi?' dedi. 'Bilmiyorum ağabey, su görmedim' dedim. 'Fesühhanallah! O rahmette (yağmur) suyu görmedin mi?' dedi. O yağmurda, o çayda su olmaması mümkün değil... Risale-i Nur'un kerametine bak... Kerametten filan bir şey anlamıyorum da, o zaman 'hizmet' diyoruz gidiyoruz işte..."

AYAKLARININ ALTINI ÖP BENİ TALEBELİĞE KABUL ETSİN

"Allah rahmet etsin, 16 ciltlik tefsir sahibi Konyalı Mehmed Vehbi'ye² Risale-i Nur'u göstermişler; 'Senin tefsirine uyuyor mu, bakıver' demişler. İtiraz etmiş Risale-i Nur'a..."

² "Konya âlimlerinin Risale-i Nur'u yazmakta ve takdir etmekte olduklarını ve tefsir sahibi Hoca Vehbi'nin (r.h.) Risale-i İhlâs karşısında mağlûbiyetle beraber, Risale-i Nur'a karşı hayran ve takdirkâr olması münasebetiyle, Hâfız Ali demiş: 'Risale-i Nur'un

“Hacılar köyünden koyun çobanı geliyor Üstad’a: ‘Üstad’ım, eğer müsaade edersen Yirmi Birinci Lem’ayı (ihlâs hakkında) Mehmed Vehbi’ye okutacağım’ diyor. ‘Peki’ diyor Üstad. Bu çekiyor çarıkları... O zaman çarık, Mercedes... Varyyor Konya’ya... Halıcı Sabri’nin dükkânına gidiyor. ‘Oo, ayağı çarıklı, başı sarıklı, üstü abalı hoş geldin, ne bu vaziyet!’ diyor Sabri Ağabey. ‘Ağabey ben Mehmed Vehbi’nin yanına gideceğim, bir müşkülüm var onu halledeceğim’ diyor. ‘Bu vaziyette çarıkla, sarıkla onun yanına gidilmez.’ ‘Ben çobanım, ben gideceğim oraya.’

“Meğer Mehmed Vehbi dükkânda oturuyormuş, alıp götürüyor çobanı evine... ‘Nedir müşkülün oğlum?’ diyor. ‘Hocam! Bir Bediüzzaman geldi Isparta’ya, ‘Üç cumaya gitmeyen kâfir olur’ diyor. Böyle bir şey yok da kitabı ona okutturmak için öyle diyor. ‘Eserlerinden birini oku da, bana bir yol göster’ diyor. ‘Peki’ diyor ve Yirmi Birinci Lem’ayı hem okuyor hem ağlıyor, hem okuyor hem ağlıyor. Yemin ediyor, ‘Kardeşim, Mehmed Vehbi’nin imdadına Bediüzzaman yetişti. Eğer bu eserlerin yazıldığını görseydim, bütün eserlerimi yakardım ben!’ diyor. ‘Değil elini, ayaklarının altını öp, beni de talebeliğine kabul etsin, selâm söyle...’ diyor.

“Döndükten sonra Üstad, cümle kapısının önüne çıkıyor: ‘Keçeli! Sahra dolusu kırmızı koyunu tasadduk ettin’ diyerek iltifat ediyor. Çoban da: ‘Sayenizde Üstad’ım...’ diyor.”

ÜSTAD BAYRAMDA BİLE ELİNİ ZORLA ÖPTÜRDÜ

“Bir kurban bayramı... Üstad Hazretlerinin elini öpmeye gittik. Fakat, ‘El öptürmek, yüzüme tokat vurmak gibi geliyor!’ dedi ve elini vermedi. Bayramda bile öptürmedi. Biraz sonra Eğirdirli Çilingir Ali (Savran) geldi, daha kapıda söyledik. Bağırarak: ‘Ben öperim!’ dedi. Üstad da duyuyor...

Bağıra bağıra: ‘Üstad’ım Elini öpücem... Üstad’ım Elini öpücem...’ dedi. ‘Yok! Olmaz, düsturumu bozamazsın’ dedi Üstad. Çilingir Ali ısrar etti: ‘Üstad’ım bayram bugün, bayram...’ derken Üstad mecburen elini uzattı. (Şaban Ağabey hem gülüyor, hem de Üstad’ı taklit ederek anlatıyor.) Biz de o sayede öpmüş olduk.

ÜSTAD’IMIZIN CENAZESİNE GİTTİM, FAKAT...

“Ben köyüme (Bozanönü) salı günü gelsem anamın babamın ihtiyaçlarını görür, Çarşamba günü Isparta’ya dönerdim. Yine bir gün çarşamba günü döndüm. Tahiri Ağabey soğuk haberi verdi. ‘Urfa’da İpek Palas Otelinde Üstad vefat etmiş. Şu dershanenin anahtarını al, işleri görüver, ben Urfa’ya gidiyorum’ dedi. ‘Olur ağabey’ dedim, anahtarını aldım. ‘İzmir’den bir avukat gelecek, onu iyi karşıla, iyi ağırla’ dedi. ‘Olur ağabey’ dedim. (Şaban Ağabey, avukatın adını hatırlayamadı. Necdet Doğanata olabilir) Avukatı karşıladım, ‘Soğuk haber var Üstad vefat etmiş!’ dedim. Avukat ‘Yapma! Müjde mi veriyorsun!’ diye bana kızdı. ‘Ben Urfa’ya gidiyorum’ diyerek mahkemeye de girmeden ayrıldı.

“Ahmet Gümüş o zamanlar Isparta İmam Hatip’te okuyordu. Fakir, garip bir talebeydi. Urfa’ya otobüs tutmuşlar, gidiş dönüş 60 lira kişi başına... Baktım Ahmet Gümüş şoförün arkasındaki koltukta oturuyor. ‘Senin paran var mı gidiyorsun!’ dedim. Bana: ‘Oraya parayla değil, imanla gidilir!’ dedi. Kafam karıştı: ‘Benim imanım yok mu yahu!’ Dershanenin anahtarını birine teslim ettim, yanına oturdum. Birinden 100 lira borç alarak, ‘Ben de imanla gidiyorum’ dedim.

“Urfa’ya vardık. Bize, ‘Cuma namazını müteakip kılınacak’ denmişti. Cumadan 1,5 saat evvel vardığımız halde kalabalık yoktu. Meğer karışıklık çıkar diye, valinin emriyle bir gün önce akşamüzeri dergâha defnetmişler Üstad’ı... Akşama tekrar Isparta’ya döndük.”

HAPİSHANEDE CANİLER NAMAZA BAŞLAYINCA...

Şaban Ağabey, Hüsrev ağabeyden dinlediği bir hatırayı, onun dilinden şöyle anlattı:

“Afyon hapishanesinde (1948) beni 50-60 kişilik canilerin koğuşuna verdiler. Burada öldürsünler diye... İçeri girdim selâm verdim, selâmımı alan olmadı. Üç gün betonun üzerinde yattım. Yemekleri, koğuşun bir deliği vardı, oradan veriyorlardı. Yoksa dışarı çıkarsalar mutlaka bir cinayet çıkarıyorlarmış. Üç günden sonra, 150 yıl hüküm yemiş, koğuşun kralı geldi. Sertçe: ‘Hoca mısın sen?’ dedi. ‘Eh işte, namaz kılarım.’ ‘Peki bir soru sorsam bilir misin?’ ‘Bildiğim bir şeyse söylerim’ dedim. ‘Söyle bakalım: Ben şu kadar adam kestim, şu kadar adam yaktım, şu kadar ırza namusa musallat oldum. Ben cennete mi gideceğim, cehenneme mi?’

“Ben dedim: ‘Kardeşim, sen şuraya oturursan ben sana cevap veririm.’ ‘Nerelisin sen?’ ‘Karadenizliyim.’ ‘Karadeniz’e bir damla su damlatılsa çoğaldığı belli olur mu?’ ‘Hayır.’ ‘Peki, o denizden bir damla su alınsa eksilir mi?’ ‘Yok.’ ‘Kardeşim! Eğer sen sıdk ve sadakat ile, bir daha yapmamak niyetiyle tövbe etsen, beş vakit namazını kılsan, Cenab-ı Hakk’ın öyle rahmet ve umman denizleri var ki, senin istemiş olduğun bir damla bile gelmez Ona... Cenab-ı Hakk’ın affetmediği hiçbir şey yok. Cenab-ı Hak’tan ümit kesmek şirktir. Tövbe

bir kerametidir, öküze et ve arslana ot atmaz. Öküze ot verir, arslana et verir. O arslan Hocanın en evvel İhlâs Risaleleri eline geçmiştir.” (Kastamonu Lâhikası, 255)

edersen, namazını kılasan, cennetin ortasına gidersen...' 'Haaa, demek bana cennet var mı hocam? Kalkın lan deyyuslar! Bana cennet olduktan sonra size haydi haydi vardır' diye herkesi topladı. Hemen bir battaniye geldi, çevirdiler. 'Herkes gusül abdesti alsın!' dedi. İstersen alma! Herkes gusül abdestini alıyor. 'Hocam, sen hocasın, biz cemaatiz' dedi.

"Neyse öğleyi kıldık... İkindiyi, akşamı, yatsıyı kıldık. 'Kalkın lan, şu yatakların hepsini yığın bakalım şuraya.' 'Ne olacak o yataklar?' 'Hocam, sen üç gün o betonun üstünde yattın ya, şimdi üç gün biz betonun üstünde yatalım da sen yatakta yat.' İman nuru içeri girince nasıl inkişaf ediyor fitratlar, gördün mü Şaban? Çoğu da mecburen namaz kılıyor ha... Ben bunlar sıkılmasınlar diye 'El Fatiha' diyorum, evratları sonra okuyorum. Geldi bir gün: 'Hocam, bir şeyler mırıldanıyorsun, iyi bir şeylerse biz de edelim.' 'Yapabilir misiniz?' dedim. 'Yazıver şunu' dediler. Artık okuma yazma bilmeyen kara cahiller bile bir bağırıyor ki: 'Ya Cemili ya Allah, Ya Karîbü ya Allah!' diye koğuşu yıkıyorlar... Müdür duymuş bunları, hemen gardiyana: 'Gel, isyan var galiba o koğuştaki, bak gel' diyor. Bakmışlar kimi yeleşini, kimi çarşafını sermiş, namaz kılıyorlar. Müdür: 'Neymiş o?' 'Müdürüm, o hocanın arkasında namaz kılıyorlar' demiş. 'Yapma yahu, orayı da mı zehirledi bu adam!' demiş. Bak Şaban, zehiri görüyor musun? Bir tekinin bile hakkından gelemeyenler, namaza başlayınca 'zehir almış' oluyorlar.

"Müdür: 'Derhal o hocayı oradan alın, başka yere verin' diyor. Gardiyan geldi, fakat içeri girmesi mümkün değil, zaten korkuyor adam... O delikten bağırıyor: 'Hocam, lütfen buraya gelir misin?' 'Ne olacak?' 'Hocayı başka koğuşa alacağız.' 'Haydi oradan! Hadi gir bakalım, aç kapıyı al hocayı...' 'Hocam sen hiç korkma, hiç kimse seni alamaz. Burası hükümet yeri... Fakat hocam bu hapisten kurtulursam, yayan senin ziyaretine varacağım.' 'Yok, lüzum yok kardeşim, sen imanımı kurtar, yeter' dedim.

"Bir af çıkmış, bunlar dışarı çıkmışlar... Yayan Isparta'ya kadar geldi: 'Hocam, köyüme gitmeden senin yanına geldim.' 'Kardeşim senin anan baban vardır, niye buraya geldin sen?' 'Ne diyorsun sen hocam, Amerika'ya gitsen yine oraya gelecektim ziyaretine! Hapishanede öyle bir sıkıntı vardı ki, bir bıçak bulsaydım karnıma saplayıverecektim! Bir ip bulamıyordum ki boynumdan asayım bu hayattan kurtulayım. Ne diyorsun hocam! Senden gördüm her şeyi... Bazen hoca gönderiyorlardı oraya, sorardık: 'Hocam, bir soru sorsam bilir misin?' 'Söyle bakalım.' 'İşte ben böyle ettim, şöyle ettim; ben cennetlik miyim, cehennemlik miyim?' 'Senin cennetlik yerin kalmamış!' diyordu. 'Allah senden razı olsun hocam!'"

TELİF ANINDA ÜSTAD'IN SESİ GELİYOR, KENDİ GÖRÜNÜYORDU

Şaban Ağabey, Şamlı Hafız Tefvik ağabeyin kendisine anlattığı bazı hatıraları da bize nakletti:

"1960'ta Üstad'ın vefatından sonra Barla'da bir mevlit okuttuk. Mevlitten sonra Şamlı Tefvik Ağabey: 'Gelin gençler, size Risale-i Nurların ilham-ı İlâhî olduğunu ispat edecek, kendi yaşadığım hatıralardan anlatacayım' dedi. Oturduk ve dinledik:

"Bir gün Üstad: 'Şamlı hazırlan, Çam Dağı'na gideceğiz' dedi. Ben defteri kalemi aldım, yola çıktık, oraya vardık. 'Şamlı kendine de bana da yer hazırla, öğlen namazını kılacağız' dedi. Hazırladım, öğlen namazını kıldık. Birden komutvari: 'Şamlı, yaz!' dedi bana bağırarak... Neyse yazıyorum... Fakat etrafıma bakıyorum, kendisi yok! Allah Allah nereye gitti Üstad! Sesi kulağıma rahat geliyor, fakat etrafıma bakıyorum yok... 'Tamam!' deyiverdi ve telif bitti. Neyse biraz sonra görüldü. 'Nereye gittin Üstad'ım, seni göremiyordum' diye sormaya karar verdim, kendi kendime... 'Bir şey soracaktım hocam' der demez, 'Ben ne biliyorum bana soruyorsun, hadi oradan!' diye bir azarladı beni, kesti gitti...

SABAHA KADAR 60 SAYFA YAZMIŞIM FARKINDA DEĞİLİM!

"Barla'ya geldik. 'Şamlı! Şunları şöyle başlangıç yap, başlarını yazıver' dedi. 'Yok! Sırası değil, ben yorulmuş yatıyorum' dedim.' 'Tamam tamam, sen yorulmuş da şöyle bir başlangıç yap; iki satır yaz, öyle yat.' 'Ha, öyle olur' dedim. Kardeşler inanır mısınız, o diviti o mürekkebe bir sefer mi bandırdım, iki sefer mi bandırdım, hiç aklım ermiyor.

"60 sayfa yazmışım sabaha kadar, hiç farkında değilim. Bir baktım kapı açıldı, tam 60 sayfanın son satırına gelmişim o bitti, kapı açıldı. Baktım Üstad. 'Ne o?' dedim. 'Namaz kılacağız' dedi. 'Ne namazı?' 'Sabah namazı.' 'Yahu daha hiç yatmadım.' 'Yatarsın sen, yatarsın; namazı kılar, yatarsın' dedi. Üstad'ın böyle kerametlerini çok gördüm."

DEHŞETLİ BİR YILAN GELİYOR Kİ, NASIL GELİYOR...

Yine Şamlı Hafız Tefvik Ağabey anlatıyor:

"Barla'yı geçince bir ağaç var, bir gün o ağaca gittik. Telif zamanı... Oturduk oraya... Fakat Üstad ne konuşuyor, ne de yaz diyor bana... O oturuyor, ben de oturuyorum. Epeyce oturduk... 'Karşıda dehşetli bir yılan! Nasıl geliyor ama... Eyyvah hocam, gittik!' dedim. 'Sus Keçeli!' dedi. 'Yahu hocam gittik!' 'Sus! Bütün mahlû-

kat emir dairesinde hareket eder. Hiçbir mahlûk yoktur ki emrinden dışarı çıksın...' 'Yahu hocam, emir me-mir dinlemez bu!'

"Şöyle 10 metre kadar kaldı, hemen tuttu sarığını önüne atıverdi. Yılan geldi sarığa dolanıverdi, altına gir-di üstünden geçti, etrafında dolaştı. Ben korkudan Üstad'ın arkasına saklandım, ısırırsa evvela onu ısır-sın diye! Sonra yılan bıraktı gitti. 'Bu ne hocam?' dedim. 'Ben ne biliyorum...' dedi. Ondan sonra telife başladık."

MEKKE'DE OLSAYDIN SADECE ŞAHSINI KURTARACAKTIN

Ceylan Ağabey, Şaban ağabeye şu hatırayı anlatmış:

"Bir gün sekiz-on çocuğu olan Diyarbakırlı bir adam, çocuklarını evlendirmiş barklandırmış ailesi ölüve-rince de: 'Ben Mekke'nin etrafında ölmek için gideceğim' demiş ve gitmiş. İki sene Mekke'de kalıyor. Bura-dan giden bir delil (hacı rehberi) ona demiş: 'Sen ne arıyorsun burada!' 'Ben Beytullah'ın etrafında ölmek için geldim...' 'Kardeşim! Bu söylemez beyttir. Isparta'da söyler beyt var, git intisap et imanını kurtar.' 'Be-nim param yok ki, nasıl gideceğim!' 'Ben sana bir kâğıt vereyim, hududa kadar gider, oradan içeri girersin...'

"O zamanlar Isparta'ya ikindiden sonra tren gelirdi. İkinci namazını kıldık. Üstad: 'Gidin, benim trenden inecek misafirim var alın gelin' dedi. Zübeyir ağabeyle ikimize... 'Zübeyir Ağabey, kimi götüreceğiz Üstad'a misafir olarak?' dedim. 'Kardeşim Üstad dedi, mutlaka bir misafiri gelecektir' dedi.

"Birimiz sağdan, birimiz soldan gittik. Eskiden âdetti, otelciler, 'Benim otelde yatsın' diye inenlerin bavul-larını alıverirlerdi, müşteri kapmak için... Bir baktım, 'Şu adamın bavuluna sarılıvereceğim' dedim. 'Oğlum, ben otelde yatmayacağım burada Bediüzzaman varmış, onun yanına gideceğim' demez mi! 'Hey! Zübeyir Ağabey gel yakaladık...' Adama sorduk: 'Üstad trenden inecek diye seni tanyor muydu?' Adam da şok geçir-di, 'Hayır' dedi. Sanki Mekke'de bir televizyon, Isparta'da bir televizyon vardı... Neyse aldık getirdik.

"Üstad tâ cümle kapıya kadar gelmiş, bekliyordu. Beş-altı metre kaldı: 'Kardeşim Hasan! Söyler beyt, Ri-sale-i Nur'dur. Oku, imanını kurtar.' Adam oturuverdi oraya... Neyse aldık bunu içeriye... Üstad: 'Kardeşim Hasan! Eğer Mekke'de olsaydın şahsını kurtaracaktın. Şahsî kemalât zamanı değil, iman kurtarma zamanı... Senin akrabaların torunların vardır, onların imanlarının kurtulmasına vesile olacaksın. Bu dünyada en bü-yük mesele, iman kurtarmak meselesidir. Ben bile şu halimle hizmet etmek istiyorum.' Ona yarım saat kadar ders yapıp bir bavul kitap veriyor ve Diyarbakır'a gönderiyor. O zat oraya maya oluyor."